

tragter dem, ingenlunde kan kaldes Ufornuft. Den ærede Rigsdagsmand ansøgte, for at bevise sin Mening, at Besidderen ogsaa skulde være endeel af Eieren og skulde være, som han sagde, „Hovedet for den juridiske Person, der er Eier“. Deri har han Ret, saalænge vi blive inden for den Grændse, som Crections-patentet har fastsat; saalænge vi blive inden for denne Grændse, saa er Besidderen virkelig en Deel af den juridiske Person, som eler Godset, og han er maaskee ogsaa, derom vil jeg ikke strides, Hovedet for denne juridiske Person. Men dette ophører aldeles, saasnart man gaaer uden for de Grændser, Crections-patentet opstiller; saasnart man nemlig gaaer der uden for, saa blive Fideicommisset og Fideicommissbesidderen to hinanden modsatte Personer, der have forfjellige Interesser (Hør!); og denne Lov skal jo netop gaae uden for Crections-patentet (Hør!), den skal give Lehnbesidderen en Ret, som han ikke havde efter Crections-patentet (Hør!). Altsaa i Anvendelsen af denne Lov staaer Fideicommisset, overfor den juridiske Person, som eler Fideicommisset, som en modsat Person, der har modsatte og stridende Interesser med Fideicommisset, hvis Fordeel bliver til Fideicommissets Skade, medens omvendt Fideicommissets Fordeel bliver til hans Skade. Her er jeg altsaa fuldkommen berettiget til at betragte dem som 2 Contraparter. Nu er det imidlertid ganske vist, at Loven her giver Besidderen en Tvangsret ligeoverfor den juridiske Person, som er Eier; altsaa kan man ikke nægte, naar man noget nærmere vil indlade sig paa Betragtningen af Forholdet, at denne Lov er en Tvangsløve. Man giver Besidderen en Tvangsret, idet man siger: „Den juridiske Person, som er Eier og staaer ligeoverfor Dig, han skal ingen Indskyldelse have paa Beregningen af, hvad den mindste Kjøbesum er; han skal nøies med den laveste Kjøbesum, efter den Beregning, som her bliver opstillet, naar det blot behager Dig at sælge derfor; og Eieren skal nøies dermed uden engang at blive hørt, og uden at afgive sin Betænkning, og han skal være pligtig til at afstaae sin Eiendom ifølge saadanne Betingelser. Dersom man her ikke mener, at den juridiske Person, som er Eier, er gaaet

for nær, saa veed jeg ikke, hvornaar man skal kunne sige, at man gaaer ham for nær; men det, at man ikke hører ham, det er ikke den eneste Grund, hvorfor man gaaer ham for nær. Jeg kunde med Lethed opgive ogsaa andre Punkter, som vise, at man virkelig ogsaa faktisk ved Loven selv gaaer ham for nær, men da jeg altid holder mere af at støtte mig til høiere staaende og i disse Forhold kyndige Mænd, end mig selv, naar jeg kan det, saa skal jeg i den Henseende støtte mig til den høitagtede Justitsminister. Han har nemlig for 2 Maanedere siden i det officielle Blad sagt, at, „dersom man tilstod Fideicommissbesidderen 20 pCt. af Kjøbesummen, saa blev det aabenbart en personlig Fordeel for ham paa den successionsberettigede Familjes Befordring“; han har sagt, „at det vilde medføre et ligefremt Tab for den successionsberettigede Familie“, og han har gientaget dette paa flere Steder. At han nu 2 Maanedere efter vil stemme for Loven, naagter denne Udtalelse, det bliver jo en anden Sag. Men foruden at den høitagtede Justitsminister har sagt, at Overdragelsen af disse 20 pCt. til Besidderen er en Krænkelse af Familiens Ret, har han tillige sagt: at Besidderen tillige vilde have det i sin Magt, naar en Gaard blev ledig, da strax at bortkæfte den og stikke Indfæstningen i sin egen Lomme, og derpaa sælge den til Fæstere under Forbehold af den Andeel, som tilkommer Besidderen, ved at sælge til Fæstere“. Besidderen vil saaledes paa en dobbelt Maade faae Fordeel, uden at man paa nogen Maade vil kunne forhindre ham i denne Fremgangsmaade. Det er den høitæredede Justitsministers egne Ord. Jeg beder Dem nu at overveie, mine Herrer! naar Forholdet stiller sig saaledes mellem Fideicommisset og Fideicommissbesidderen, om man da ikke med Rette kan sige, at denne Lov gaaer Fideicommisset for nær, gaaer den juridiske Person, som eler Fideicommisset, for nær. Efter saaledes at være kommen til det Resultat, at, idet Loven i ganske overordentlig og ubegrundet Grad favoriserer Besidderen, saa gaaer den paa den anden Side saavel Eieren af Fideicommisset som Fæstere for nær, er det, at jeg har været meget i Beraad med mig